

Prelāta vēstule (oktobris 2011)

Sakarā ar kārtējo Opus Dei dibināšanas gadadienu prelāts dalās pārdomās par tām pielūgsmes un pateicības jūtām, kas pārpārēm pildīja svētā Hosemarijas dvēseli 1928. gada 2. oktobrī.

8.12.2011

Rīt mēs atzīmējam kārtējo gadskārtu, kas atgādina par to brīdi, kad Dieva gaisma tik dzidri kā pusdienas saule apspīdēja mūsu Dibinātāja dvēseli.
„Domine, ut videam!, Domina, ut sit!”:

viņš neatlaidīgi tika lūdzis kopš
pusaudža gadiem. Un ar Vissvētākās
Jaunavas Marijas aizbildniecību
1928. gada 2. oktobrī Dievs deva
atbildi. Es aicinu jūs atcerēties šo
ainu, kādu to svētais Hosemarija ir
aprakstījis savās personīgajās
piezīmēs, lai no tās gūtu mācību
mūsu ikdienas dzīvei. Un es jūs
aicinu arī ik dienu pateikties
Vissvētajai Trīsvienībai par to, ka Tā
gribēja, lai Opus Dei būtu.

Mēs visi zinām, ka mūsu Tēvs tad
bija garīgajās rekolekcijās. Trešās
dienas rītā pēc svētās Mises
celebrēšanas savu lūgšanu viņš
turpināja, pārskatot savas pēdējo
mēnešu un gadu personīgās piezīmes
- gaismas starus, ko Dievs bija viņam
devis, ņemot vērā to, ko Kungs
gatavojās no viņa prasīt. Līdz tam
brīdim viņa prātā bija bijušas tikai
fragmentāras idejas par to, ko Dievs
vēlas no viņa dzīves, tādi kā gaismas
uzplaiksnījumi, par kuriem nebija

skaidrs, kā tos pareizi interpretēt. Sirdī viņš briedināja padevīgu gatavību, lai pildītu Dievu gribu, nezinot kāda tā ir. Un pēkšņi atsevišķās gaismiņas – Dieva gribas zīmes atklājās visā skaidrībā.

„Pārlasot šos papīrus, es saņēmu apskaidrību par *Darbu tā kopumā*. Dziļi aizkustināts es nometos ceļos – es biju viens manā istabā, sarunu pārtraukumā –, pateicos Kungam un ar saviļņojumu atceros zvanu zvanišanu mūsu Eņģeļu Karalienes baznīcā.”[1]

Kā izriet no šī autobiogrāfiskā teksta, svētā Hosemarijas pirmā reakcija bija dziļš aizkustinājums, kas pārņēma visu viņa esību un pavisam reāli izpaudās uz āru – viņš pielūgsmē nokrita uz ceļiem Dieva plāna priekšā, jo, kā saka Benedikts XVI, **„*viens no raksturīgiem elementiem, kas ir cieši saistīts ar lūgšanu, ir nomešanās ceļos.*”[2]**

Ar šo pozu radība atzīst savu

absolūto vajadzību pēc Dieva, bez kura mēs neesam nekas un nespējam neko. Cilvēks, kurš šādi pagodina Dievu, „**visu savu būtību pagriež pretī Dieva Esmei, kuras priekšā viņš atrodas, pavērš savu dvēseli uz to Noslēpumu, no kura sagaida savu dziļāko ilgu piepildījumu un palīdzību savu ikdienas grūtību pārvarēšanā.**”[3]

Šis godbijības akts, ar kuru mūsu Tēvs uzsāka savu ceļu Opus Dei, bija pilns dziļas pazemības. Cik bieži, atceroties šos brīžus, viņš pauda savu dziļo pārliecību, ka Kungs pielietoja viņu kā neatbilstošu instrumentu, lai skaidri būtu redzams, ka Darbs ir nācis no Dieva, ka tas nav cilvēka izgudrojums! „**Tas it tā, it kā kāds būtu paņēmis galda kāju un ar to skaistā, kaligrāfiskā rokrakstā uzrakstījis vērtīgu miniatūru**”, viņš reiz sacīja. Citreiz, atceroties Dieva iejaukšanos savā dvēselē, viņš atzīmēja: „**Kristus man netika**

prasījis atļauju iejaukties manā dzīvē. Viņš atnāca un iemitinājās: Tu priekš manis darīsi to un to, un es...kā ēzelītis. Viņš ir visu radību Kungs. Jums ir tiesības iejaukties visu cilvēku dvēselēs, lai palīdzētu viņiem kļūt labākiem, taču ievērojot katra tiesības uz brīvību. Iespējams, dažreiz viņi jūs neuzņems labi, taču citkārt viņi meklēs jūs. Ir skaidrs, ka tās nav tikai kristiešu tiesības, bet arī pienākums: ... *ejiet un māciet visas tautas...* (Mt 28, 19).”[5]

Nav pārsteidzoši, ja mēs, kas esam Jēzus mācekļi, ņemot vērā Dieva uzdevuma lielumu un mūsu spēku niecību, dažkārt jautājam sev: Kā tas ir iespējams, ka Dievs ir pievērsies man, lai veiktu visu šo darbu? Kā tas ir iespējams, ka savu saucienu Viņš ir raidījis man, kas esmu tik nenozīmīgs, bez dotībām un nepieciešamajiem līdzekļiem? Svētais Hosemarija ieteica tādos

brīžos atvērt svētā Jāņa Evaņģēliju un apcerēt „**fragmentu, kurā tiek stāstīts par aklā dziedināšanu, kas bija neredzīgs no dzimšanas.** Raugiet, kā Jēzus no zemes un siekalām taisīja javu un zieda to uz viņa acīm, lai darītu viņu redzīgu (sal. Jņ 9, 6). Kungs kā acu ziedi **izmanto dubļu pikuci.**”[6] Un vēršamies pie savām meitām un dēliem no Opus Dei, viņš piemetināja vārdus, kas nekļūdīgi var derēt visiem kristiešiem: „**Apzinoties savu pašu nespēku, savu niecīgo vērtību, bet ar Dieva žēlastību un mūsu pašu labo gribu, mēs kļūstam par zālēm, kas dāvā gaismu; mēs kļūstam, izjūtot savu cilvēcisko niecību, par dievišķu spēku citiem.**”[7]

It īpaši svētās Mises laikā un lūgšanu brīžos, kad mēs esam Dieva priekšā un neslēpjam savu nožēlojamību, bet arī apzināmies, ka mēs esam Viņa mīļotie bērni, mūsu personīgā

vājuma dubļi pārvēršas par dziedinošām zālēm tik daudziem cilvēkiem. Ielikta šajā ugunīgajā mīlestības krāsnī, kas ir Kristus Sirds, Svētā Gara darbības iespaidā mūsu dvēsele arvien vairāk un vairāk sāk līdzināties Kristum. **„Lūgšana, kas ir sirds atvēršanās un pacelšanās pie Dieva, tādējādi kļūst par personīgām attiecībām ar Viņu. Un pat tad, ja cilvēks aizmirst savu Radītāju, dzīvais un patiesais Dievs nebeidz uzņemties iniciatīvu, aicinot cilvēku uz noslēpumainu satikšanos lūgšanā.”**[8] Vai mēs punktuāli iedalām šīs pusstundas sava laika personīgai lūgšanai, lai runātu ar mūsu Dievu viens pret vienu? Ko mēs darām, lai nezaudētu nevienu minūti no šī laika?

Pēdējos mēnešos esmu jums atgādinājis, cik svarīgi ir labi izkopt šos ikdienas meditācijas brīžus. Un es nenogurdams uz to pastāvu, jo,

sekojot Baznīcas tradīcijā labi sakņotai mūsu Tēva mācībai, es, tāpat kā jūs visi, esmu pārliecināts, ka lūgšana ir vienīgais kristiešu rīcībā esošais *ierocis*, lai Dieva godam uzvarētu mūsu ikdienas lielajās un mazajās cīņās.

Šo aspektu Benedikts XVI apskatīja vienā no savām katehēzēm, kas notika vispārējās audiences ietvaros un bija veltīta lūgšanai, apcerot noslēpumaino nakts cīņas epizodi starp patriarhu Jēkabu un Nezināmo pirms upes brasla šķērsošanas un sastapšanās ar Ēzavu.[9] Citējot *Katoliskās Baznīcas Katehisma* vārdus, Pāvests atgādina, ka „pēc Baznīcas garīgās tradīcijas - šis stāsts simboliski attēlo lūgšanu kā ticības cīņu un neatlaidības uzvaru.”[10] Un skaidro: ***„Bībeles teksts mums stāsta par garo Dieva meklējumu nakti, par cīņu uzzināt Viņa vārdu un redzēt Viņa vaigu. Tā ir lūgšanas nakts, lūgšanas, kas***

***neatlaidīgi un pacietīgi prasa
Dievam svētību un jaunu vārdu,
jaunu realitāti, atgriešanās un
piedošanas augli.”[11]***

Ļaujiet man vēlreiz atkārtot: būsim
neatlaidīgi *lūgšanas kaujā*, nekad un
nekādu iemeslu dēļ neatsakoties un
nesaīsinot šos mirklus, kuros
sarunājamies ar mūsu Dievu Tēvu;
sarunāsimies arī ar Jēzu Kristu,
mūsu vecāko brāli, kurš mums māca
veidot attiecības ar savu Debesu
Tēvu; atvērsim mūsu sirdis, lai tajās
varētu ienākt Mierinātājs, kurš vēlas
tajās iekvēlināt Dieva Mīlestības
uguni. Izmantosim par starpnieci
Vissvētāko Jaunavu Mariju, Dieva
Māti un mūsu Māti, kas ir lūgšanu
Skolotāja. Vērsīsimies pie svētā
Jāzepa, eņģeļiem un svētajiem, īpaši
pie svētā Hosemarijas, kurš mums ar
savu mācību un saviem darbiem ir
rādījis piemēru, kā iespējams būt
kontemplatīvam esot pasaules vidū.

Atgriezīsimies pie vārdiem, ar kuriem mūsu Tēvs apraksta to, kas notika viņa dvēselē 1928. gada 2. oktobrī. Pēc tam, kad viņš bija atzīmējis to, ka viņš Dieva pielūgsmē nokrita ceļos, redzot dievišķo plānu, kas viņam šajā acumirkļī bija kļuvis skaidrs, viņš turpina, ka viņa dvēseli piepildīja dziļas pateicības jūtas: „**Es pateicos Kungam un ar saviļņojumu atceros zvanu zvanišanu mūsu Eņģeļu Karalienes baznīcā.**”[12]

Tam, kurš zina, ka viss labais nāk no Dieva un ka no sevis paša viņam nekādas vērtības nepieder, pielūgsmes otra puse ir pateicība – tās ir kā divas viena no otras neatdalāmas medaļas puses. Tāpēc mūsu Tēvs gribēja, lai 2. oktobris, kā arī 14. februāris, kad atceramies citu būtisku Kunga iejaukšanos Darba dzīvē, prelatūrā Opus Dei būtu dziļas un nepārtrauktas pateicības pilnas dienas. Vai zināt, kā izpaudās viņa

pateicība? Ar daudzskaitlīgiem gandarīšanas aktiem.

Tātad pacelsim mūsu pateicības pārpilno sirdi uz Dievu. Arī 6. oktobris ir diena, lai paustu šīs jūtas, jo tā ir mūsu Tēva kanonizācijas diena, kas mums atgādina, ka patiešām ir iespējams sasniegt īstu svētumu, līdzīgi mūsu Tēvam, kurš uzticībā dienu pēc dienas gāja šo ceļu, kas ved caur normāliem ikdienišķās dzīves apstākļiem.

Protams, šī cenšanās prasa pastāvīgu cīņu pret visu, kas varētu mūs šķirt no Dieva Mīlestības; cīņu, kas iegūst jaunu spēku un enerģiju mirkļos, ko veltām personiskai sarunai ar Kungu. Jēkaba nakts cīniņš ***„tādējādi ticīgajiem kļūst par atskaites punktu, lai izprastu attiecības ar Dievu (...). Lūgšana prasa uzticēšanos, tuvumu, gandrīz kā simbolisku cīņu aci pret aci, bet ne ar Dievu-***

naidnieku, Dievu-pretinieku, bet ar Kungu, kurš svētī un kurš vienmēr paliek noslēpumains (...). Tāpēc svēto rakstu autors izmanto cīņas simboliku, kas ietver dvēseles spēku, neatlaidību, izturību, lai sasniegtu ilgoto mērķi. Un ja ilgu objekts ir attiecības ar Dievu, Viņa svētība un mīlestība, tad cīņas kulminācijai jābūt pašatdevei Dievam, paša vājuma atzišanai, ko var uzvarēt tieši ar sevis nodošanu žēlsirdīgajās Dieva rokās.”[13]

Tieši tajā mirklī, kad 1928. gada 2. oktobrī svētais Hosemarija „redzēja” Darbu, viņš dzirdēja svinīgu Eņģeļu Karalienes baznīcas zvanu zvanīšanu, kas skanēja par godu viņu patronesei. „**Tie nekad nebeidz skanēt manās ausīs**”[14], bieži atcerējās mūsu Tēvs. Un kādā no vēstulēm, ko viņš rakstīja gandrīz pašās savas dzīves beigās un kuru viņš nosauca „zvanu sitieni”, viņš

mūs mudināja būt nomodā aiz
mīlestības uz Dievu: „**Es vēlētos, lai
šīs zvanu skaņas jūsu sirdīs
vienmēr izraisītu to pašu prieku
un gara nomodu, ko manā dvēselē -
jau gandrīz pusi gadsimta - ir
atstājuši tie mūsu Eņģeļu
Karalienes baznīcas zvani.**”[15]

Augustā man vēlreiz bija jādodas uz
Pamplonu, lai pabeigtu medicīniskos
izmeklējumus, kurus biju pārtraucis
pirms došanās uz Āfriku; un 23.
augustā es „steidzos” uz Torreciudad.
Tur atrodas vienīgais zvans no
mūsu Eņģeļu Karalienes baznīcas, kas
saglabājies pēc nopostīšanas kara
laikā. Es vēlējos uzturēties svētnīcā
cik vien ilgi iespējams un vakara
lūgšanu noturēju Svētā Kristus
kapelā. Kopā ar jums visiem es lūdzu
Kungu – kā ieteica mūsu Tēvs –, lai
mēs mācētu tā uzlūkot Viņa sevis
atdošanu, ka labāka kļūtu mūsējā.
Esiet ļoti ļoti pārlicināti, ka mēs to
varam!

Vissvētākā Jaunava Marija ir bijusi klāt visās Opus Dei krustcelēs: tāpēc ir tikai loģiski, ka mūsu pateicība pie Dieva nonāk tieši caur viņu.

Vērsīsimies pēc viņas aizbildnības ik brīdi, bet it īpaši viņas svētku dienās. Šajā mēnesī ir vairāki Marijas svētki: 7. oktobrī Rožukroņa Karaliene, 12. oktobrī Pilaras Dievmāte, kuru mūsu Dibinātājs godināja kopš bērnības un kuru apmeklēja ik dienas, kad gatavojās saņemt Priesterības sakramentu, lūdzot par to, lai piepildās tas, ko viņš nojauta savā dvēselē: *Domina, ut sit!*, Kundze, lai būtu! Un neaizmirsīsim arī, ka 1943. gada 11. oktobrī, kas tolaik tika svinēti kā Marijas – Dieva Mātes svētki, Darbs saņēma pirmo rakstisko aprobāciju no Svētā Krēsla.

Atceroties svētīgo Jāni Pāvilu II, kura liturģisko piemiņas dienu šogad varam svinēt 22. oktobrī, uzticības pilni varam teikt Dievmātei: *totus tuus*, es vēlos būt pilnībā tavs kā šis

svētīgais Pāvests, kā mūsu iemīļotais
Tēvs. Izmantosim šo piemiņas dienu,
lai lūgtu Jāņa Pāvila II aizbildniecību
Baznīcai un Opus Dei un lai lūgtos
par Pāvestu. Un uzticiet viņam arī
manus nodomus.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. oktobrī.

[1] Sv. Hosemarija, Personīgās
piezīmes, *Apuntes íntimos*,
(02.10.1928), Nr. 306 (Skat. A.
Vázquez de Prada, *El Fundador del
Opus Dei*, Isēj., 220. lpp).

[2] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 11.05.2011.

[3] Turpat.

[4] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 03.12.1973.

[5] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 18.05.1970.

[6] Sv. Hosemarija, Vēstule, 29.11.1957, Nr.16.

[7] Turpat.

[8] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 11.05.2011.

[9] Sal. *Rad* 32, 22-32.

[10] Katoliskās Baznīcas katehisms, Nr. 2573.

[11] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 11.05.2011.

[12] Sv. Hosemarija, Personīgās piezīmes, *Apuntes íntimos*, (02.10.1928), Nr. 306 (Skat. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, Isēj., 220. lpp).

[13] Benedikts XVI, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
11.05.2011.

[14] Sv. Hosemarija, Pamācība,
19.03.1934, 9. piezīme.

[15] Sv. Hosemarija, Vēstule,
14.02.1974, Nr.1.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
oktobris-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-oktobris-2011/) (21.02.2026)